

Ballagási búcsúzó

Kedves Nevelőtanáraink, Konyhásnénik, Takarítónénik, Portásnénik, Mosodás Andi néni, Ernő bácsi, és Robi bá'!

Kedves Diáktársaim! Elsősorban hozzátok fordulok, hiszen mind a huszonnégyünk nevében köszönök most el.

Azt gondolom, mind hasonló érzésekkel viaskodunk. A végső elválás pillanatait egyszerre siettetnénk és halasztanánk későbbre. A feladat, hogy ezeket a közös érzéseket, gondolatokat én osszam meg, egyszerre megtisztelő, ugyanakkor nehéz feladat is.

Amikor erre a beszédre készültem, a kezembe akadt a Kollégiumi Emlékkönyv, amelyet végiglapozva feltűnt, hogy a leggyakrabban előforduló szavak, szókapcsolatok szinte azonosak. De nem csak a könyv közt fedezhető fel a párhuzamosság, én magam is ezeket az értékeket szerettem volna szavakba önteni. Hadd soroljak fel párat közülük! *Szobatársak. Pótmama. Legszebb négy, illetve öt év. Támogatás. Felnőtté válás. Barátság. Második otthon. Hiányozni fog. KÖSZÖNÖM.*

És ez az utolsó, ez az egyetlen szó, hogy köszönöm, talán ez a legfontosabb. Mert ez már megsejteti, hogy mennyi mindent kell megköszönnünk. És én hálás vagyok a lehetőségért, hogy én mondhatok köszönetet mindazért, amit eddig kaptam, kaptunk ebben a négy, illetve öt évben.

- Köszönöm a szobatársaimat! A KZS himnuszban az áll, hogy „koleszunk az otthonunk, barátaink mind velünk laknak”. Ez helytálló. Vannak azonban szerencsések, köztük én is, akiknek a szobatársaik többek, mint barátok, már szinte családtaggá váltak.
- Köszönöm a kollégiumi vetélkedőket! 12.-esként már ritkán látogattam őket, de mindegyik örök emlék marad.
- Köszönöm, hogy a negyediken lakhatok – soha nem voltam még ilyen fitt.
- Köszönöm a kollégium dolgozóinak az élet apró örömeit. A húsleves illatát, a frissen mosott ágynemű érintését, a szobakulcs mellé kapott mosolyt egy fárasztó nap után, a délutánra megtisztuló padlót.
- És végül, de nem utolsó sorban, köszönöm a kollégium nevelőinek sokévnnyi szeretetteljes, mindenre odafigyelő munkáját. A KZS-ben uralkodó emberbarát légkör elsősorban az Ő érdemük.

Köszönök mindent! Ez az intézmény öt év alatt az otthonommá vált, életem végéig szeretettel gondolok vissza az itt eltöltött, a kezdetekkor roppant hosszúnak, ma pedig fájóan rövidnek tűnő időszakra. Erre az öt évre, ami alatt óriási utat tettem meg. Persze a hosszú út most nem csak azt jelenti, hogy sokszor tettem meg az utat egy kis falu, Nagyalásony, és egy csodás város, Győr között, hanem azt is, hogy azzá a felnőtté váltam, aki öt évvel ezelőtt lenni szerettem volna. Ezt a Kossuth Zsuzsanna Leánykollégiumnak köszönhetem.

Egyszóval, Köszönöm!

Högye Virág (Szabadhegyi 12.)